

Fred al cor?

Un cop endreçada la calidesa entranyable que representa la festa de Nadal per a la majoria de famílies que tenim infants (exceptuant-ne les que pateixen migradesa extrema), el gener ens capbussa de ple en la, sovint, gèlida Setmana dels Barbutts, que ens fa notar la sensació agressora del fred. Un temps gèlid que fa minvar algunes relacions socials que solem ajornar fins a la primavera i ens convida a restar més hores a casa per cercar l'escalfor de la llar, la placidesa de la conversa relaxada i l'apropament humà que representa el recés, lluny ja del superficial tragí extern que propicia l'estiu. Joan Manuel Serrat ho descriu a la perfecció en aquest poema: «Quan arriba el fred / s'amaguen les roses / i no es veuen les noies / riure pels carrers. / Quan arriba el fred / tot sembla morir-se, / arbres sense fulles / que et rebran, hivern. / Quan arriba el fred / s'adormen els homes, / es tanquen les portes, se'n van els ocells (...)».

Al gener, deixem enrere tot un any farcit de llums i de tenebres i se'ns n'obre un altre, principi de tot. Tornem a planificar, a intentar de ser feliços junts, a provar de comprendre'ns, cosa difícil, si tenim en compte l'allau de protestes, manifestacions... que palesen la incapacitat dels homes i de les dones d'arribar a acords. Ningú no perdona. Amb tot, no podem començar un altre cicle vital fonamentant-nos en el pessimisme, i per això procurem mirar cap a la lluna

Carme Pagès. Poeta, filòloga, correctora i professora de català. Per a la Carme, la paraula escrita és una eina que només hauria de servir per apropar-nos, tot i que sovint ens distancia.

plena del gener, que diuen que afavoreix les aventures. Amb ànim diligent, doncs, renovarem la peripècia de viure que, si atenem a la manifestació de la Diada de l'Onze de Setembre passat, està marcada per l'inconformisme, i fixarem la mirada cap als objectius de dos assoliments essencials: el dret a decidir i la sortida de la crisi.

La inquietud que estem vivint la majoria sembla que no pugui anar més enllà. Allò més humiliant per a un ésser humà és sentir-se arrossegat, sense opció a escollir, només perquè altres decideixen per ells. Tant de bo que la reclusió a què ens convida l'hivern faci fruitar idees que ens estimulin a albirar esperançats les fonts que converteixin en efectius els nostres somnis, de manera que puguem transcendir els límits per deixar petja en un camí real on fixar anhels.

Hi ha consignes que ens esperonen a combatre el fred més intern, aquell que s'endinsa més enllà de la pell i que ens descobreix les entranyes de la vida humana, sempre en eterna crisi. Una d'aquestes és la que conté el poema «Quin fred!», de Pere Quart. Vegeu-la: «(...) Camarada, / si sota l'abric i barret / i amb bufanda ben nuada / oblides que al parapet d'avançada / uns homes lluiten pel dret / de la terra amenaçada / i tens fred, / quin fred al cor, camarada!».

Carme Pagès

